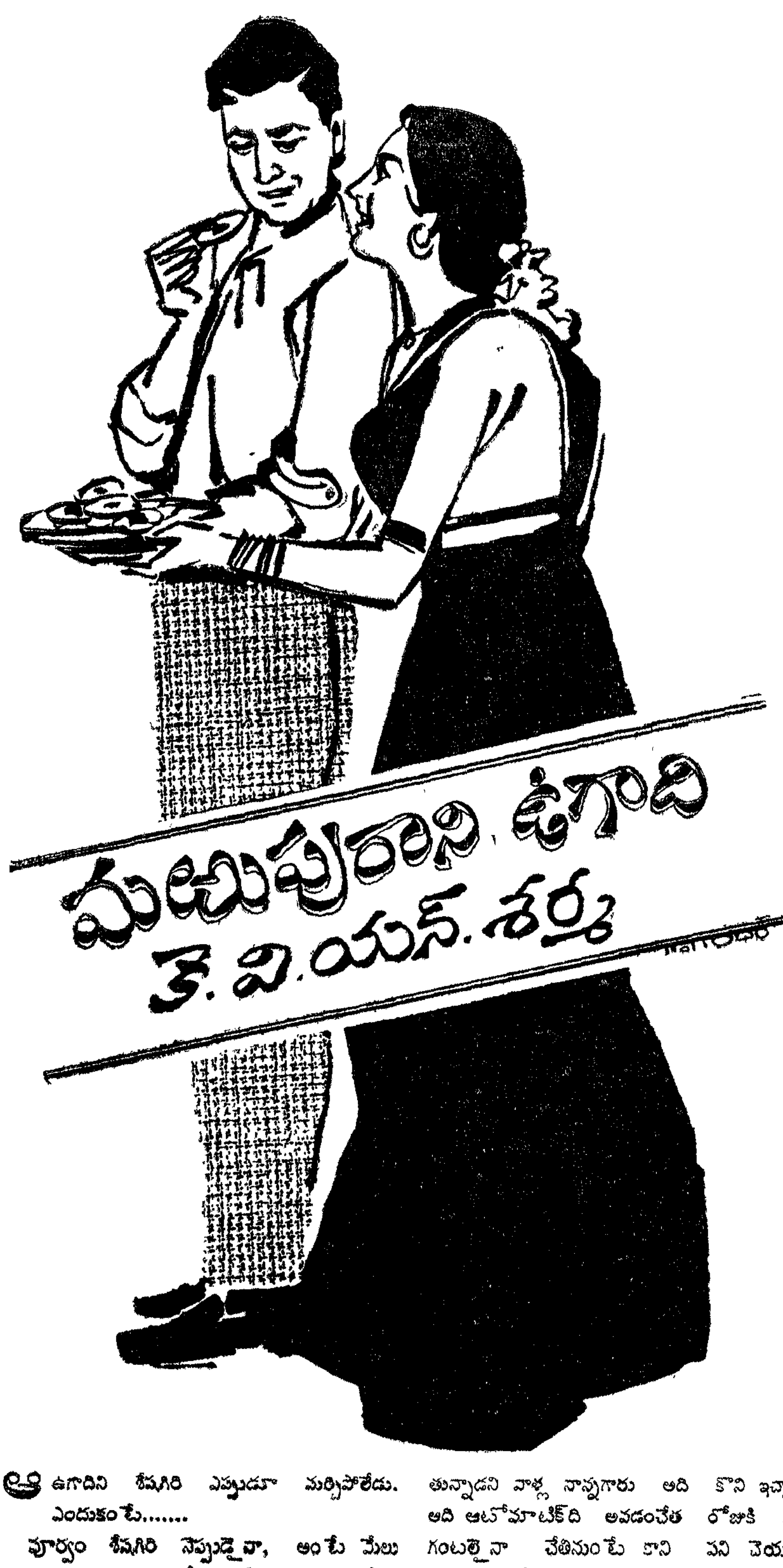

మఱుపురాని ఉగాది

కె. వి. యస్. శర్మ

ఆ ఉగాదిని శేషగిరి ఎప్పుడూ మర్చిపోలేడు.
ఎందుకంటే.......

పూర్వం శేషగిరి నెప్పుడైనా, అంటే మేలు కున్నప్పుడైనా, నిద్రలోనైనా నీకు ఇష్టం లేనివి మూడు చెప్పమంటే, తన ఆటోమాటిక్ రిస్టు వాచీ, అత్తగారు చేసే ఆవడలు, అవి తినడానికి అత్తవారివూరి బస్సుస్టాండు నుంచి ఇంటిదాకా వెళ్ళడానికి ఉపయోగించే ఒంటెద్దు బండీ అని చెప్పేవాడు. అతని అయిష్టత అకారణమైనదికాదు. విదానం మీద అనుభవము మీద పెంచుకున్నది. ఇంటర్ పాస్ అవగానే అతను ముచ్చటపడు తున్నాడని వాళ్ళ నాన్నగారు అది కొని ఇచ్చారు. అది ఆటోమాటిక్‌ది అవడంచేత రోజుకి కొన్ని గంటలైనా చేతినుంటే కాని పని చెయ్యదని ప్రజంటు చేస్తూ వాళ నాన్నగారు చెప్పారు. కొత్త చొక్కా మాసేదాకా విప్పకుండా చిన్న పిల్లలు వేసుకుని తిరిగే విధంగా అతను దాన్ని ఒక క్షణం గూడా విడిచి ఉండేవాడు కాదు. కాలం ఒక్కరీతిగా ఉండదు కదా! అతను ఇంజనీరింగ్‌లో చేరిన కొద్ది నెలలకే క్రికెట్ మాచీ ఆడుతుంటే బంతి తగిలింది రిస్టు వాచీకి. అది వాటర్ ప్రూఫ్, షాక్‌ప్రూఫ్ అని కొంచెం అశ్రద్ధ చేశాడు. కోతి వుండు బ్రహ్మరాక్షసి అయిందన్నట్లు అది రోజూ కొన్ని నిమిషాలు ఆగడంతో మొదలుపెట్టి, వారం అవ్వా తిరగకముందే రోజుకి కొన్ని గంటలు ఆటోమాటిక్‌గా ఆగిపోవడం మొదలు పెట్టింది. అందు కని రిపేరు కిచ్చాడు. రిపేరు అంటూ మొదలు పెట్టాలేగానీ అవి ఆగకుండా అవిఘ్నంగా సాగి పోతాయని కొద్దికాలంలోనే గ్రహించాడు. అది క్లాసులో ఆగిపోతూ ఉండటం చెయ్యి విదల్చటం, వూడదీసి వూపడం, గట్టిగా కుదపటం, ఎగరేసి పట్టుకోడం ఇవన్నీ చేస్తూ ఉండేవాడు. మధ్య మధ్యలో ఎవరిచేతనైనా బాగుచేయిస్తూ ఉండేవాడు. ఒక వాచీ ఉండగా చూస్తూ చూస్తూ మరొకటి కొనలేడు గదా! ప్రాక్టికల్ పరీక్షలలో టైము ఆ వాచీలో నోట్ చేసుకోడం వల్ల సరియైన ఆన్సర్ రాకపోవటం తరువాత యధాశక్తి కిట్టించి పాస్ అవడం జరిగింది. ఇదంతా ఎందుకు చెప్తున్నా నంటే అతనికి ఆ వాచీమీద ఉట్టినే అయిష్టత కలుగ లేదని చెప్పటానికి. పెళ్ళిలో మామగారు కొత్తది యివ్వకపోతారా అనుకున్నాడు. ఆయన యివ్వకపోయారు, ఆయన మొహమాటానికి మాట వరుసకీ కూడా కొత్తవాచీ కొనుక్కోవోయ్ అన లేదు. బహుశా అతనికి ఒకటి ఉందికదా అని అనుకుని ఉంటారు.

శేషగిరికి పాసం ఆవడలు యిష్టమే కాని అత్త గారు చేసేవి కావు. అతని భార్య శకుంతలని తీసు కుని ఎవర్నో స్నేహితుల్ని చూడ్డానికి అతనికి పెళ్ళయిన కొత్తలో వెళ్ళాడు. వాళ్ళు ఆవడలు పెడ్తే తిని మరోరెండు అడిగి వేయించుకున్నాడు. ఆ విషయం శకుంతల వాళ్ళ అమ్మతో చెప్పినట్లు ఉంది. ఆవిడ శేషగిరి ఆవూరు ఎప్పుడు వెళ్ళినా ఆవడలు చేస్తుంది. అవి ప్రేమను తిరస్కరించే యువతి హృదయమంత గట్టిగా ఉంటాయి. సెలవు అడిగితే అధికారి అనే మాటలంత కర్కశంగా ఉంటాయి. ఈ మాట పైకి అనలేడు. ఆవడలు లోపలికి మింగనూ లేడు. శేషగిరికి తను చదువు కనే రోజులు గుర్తుకు వస్తాయి. తను చదువుకునే రోజుల్లో తన రూమ్మేట్సులో చాలా బాగా పాడగలిగిన ఒకతను ఉండేవాడు. తనెప్పుడైనా పాడితే "శేషగిరీ ఆ పాట నాకు చాలా ఇష్టమోయ్" అనే వాడు. "నీ కేమిటి నాకూ ఇష్టమే" అనే వాడు తను. "మరి అల్లా అయితే దాన్ని ఎందు కల్లా ఖూనీ చేస్తావోయి" అనే వాడు అతను. ఎవరికైనా ఇష్టమైనవి ఇతర్లు నామ రూపాలు పోల్చుకోలేకుండా చేస్తే ఎంత బాధ పడుతారో అత్తగారి ఆవడలు రుచి చూసాక శేషగిరికి తెల్సింది. అయినా శాంతియుత గృహజీవనంలో సర్దుకుపోక తప్పదు.

ఇంక మూడోది శేషగిరి అత్తవారి వూరు పశ్చిమ గోదావరిజిల్లాలో ఓ పల్లెటూరు. ఆ పల్లె టూరు చేరటానికి ప్రపంచంలో భూమి మీద నడిచే ఎన్ని ప్రయాణ సౌకర్యాలు ఉన్నాయో అన్నీ ఉపయోగించాలనేది అతిశయోక్తి గాదని శేషగిరి ఉద్దేశం. ఆ వూరు పేరు నేను చెప్తే ఆ వూరి వాళ్ళకి కోపం వస్తుంది. కనుక పేరు మాట వదిలేద్దాము. కాని వెళ్ళే విధానం చెప్తాను. మీరే పోల్చుకోండి. విశాఖపట్నం నుండీ వెళ్ళే వాళ్ళు నిడదవోలులో రైలుమారి కొంత దూరం పోయి అక్కడ దిగి బస్సు ఎక్కి మరికొంత దూరం

వెళ్తే అది శేషగిరి అత్తవారి వూరికి సరిగ్గా రెండు మైళ్ల దూరంలో దింపుతుంది. అక్కడ్నుంచీ ఒంటెద్దు బండీలోనో, అదృష్టం వెంటాడితే గుర్రపు బండిలోనో శేషగిరి అత్తవారి వూరు చేరవచ్చును. అందుకని శేషగిరి, అత్తవారు రమ్మని పిలిచినా అడపా తడపా ఏదో వంకపెట్టి వెళ్లడం మానేస్తూ వచ్చాడు. పెళ్లయి మూడేళ్లు అయినా అతనికి సిగ్గు పోలేదు అనుకునేవారు శకుంతల తల్లీ తండ్రీని.

అందుకని ఉగాది ఇంకా వారం రోజులుందనగానే శేషగిరి బావమరది సారథి వచ్చాడు అన్నయ్యను, బావను, మేనల్లుణ్ని తీసుకు వెళ్దామని. వచ్చినవాడు దుమారంలా వచ్చి ఆఫీసుకు పోయి శేషగిరికి సెలవు దొరకడంలో పెద్ద ఇబ్బంది ఉండదన్న విషయం తెలుసుకుని మరీ వచ్చాడు. కనుక శేషగిరికి ఈ సారి అత్తవారి వూరికి ప్రయాణం కట్టక తప్పలేదు. శకుంతలకి తన స్నేహితురాళ్లంతా కూడా పండుగలకి పుట్టిళ్లకి వస్తే చూద్దామని మహా సరదా పడింది. పెద్ద పెట్టున సర్దడాలు సాగించింది. ఉండే మూడు రోజులకీ తనకి, భర్తకి, రెండేళ్ల కొడుక్కి కలిపి మూడు పెట్టెల సామాను సర్దింది. తక్కువ సామాను. ఎక్కువ ప్రయాణ సుఖం అన్న విషయం గురించి శేషగిరి చిన్న ఉపన్యాసం ఇచ్చాడు. అత్తవారి వూరు వెళ్లవలసి వచ్చినందుకు కలిగిన కోపం ఇందులో మేళవించి.

“అదేమిటండీ మా వూరు వెళ్తే ఎంతో మందిని చూడాలి. ఒక్క చీర ఒకసారికంటే ఎక్కువసార్లు కట్టుకుంటే ఈవిడకు ఇంక చీరలు లేవు కాబోలు అనుకుంటారు. వాడేమో నిముషానికి వోసారి బట్టలు మాపేస్తాడు. ఇంక పోతే మీ బట్టల పెట్టె కావాలంటే తేవడం మానేస్తాను. అయినా వెళ్లేది అత్తవారి వూరు. పైగా ఇంజనీరు అంటే మా వూళ్లో చాలా పెద్ద ఉద్యోగం అనుకుంటారు. మీరు శుభ్రమైన బట్టలైనా వేసుకోకపోతే ఎల్లా ?” అంది.

శేషగిరి ఆ వాగ్ధోరణికి నిరుత్తరుడయ్యాడు. ఏసెంబ్లీల్లోను, పార్లమెంటులోనూ అందరూ ఆడవాళ్లే అయితే .... అతను వూహించుకోలేక పోయాడు. బయటికి వెళ్లి రిక్షాలు తెచ్చాడు. సారథి సామాను ఎక్కించి మేనల్లుణ్ని తీసుకుని బండీ ఎక్కేసి “మీరు వెనక నుంచీ రండి” అని కేక పెట్టాడు.

శేషగిరి శకుంతల వెనకాతల రిక్షాలో స్టేషను చేరేసరికి బావమరిది టిక్కెట్లతో సహా ఎదురయ్యాడు. “ఆహా ! మావగారు ఎంత ఉదారులో కదా” అని అనుకుని శేషగిరి ఉషారుగా ఈల వేయబోయే సరికి ఈలోపల గార్డు ఈల వేశాడు. కూలీల కోసం చూడకుండా సారథి ఒకటి శేషగిరి మరొకటి పెట్టెలు తీసుకుని శకుంతలకి పిల్లాణ్నిచ్చి పరిగెత్తి రైలెక్కేసి కుంతల్నీ పిల్లాణ్ని లోపలికి లాగేసి అమ్మయ్య అంటూ కూర్చున్న శేషగిరి అయ్య బాబోయి అంటూ లేచాడు రైల్వే వారి పెంపుడి నల్లి ముద్దు పెట్టుకోడంతో. జన సామాన్యం ఎక్కే మూడో తరగతి లోనే కాని, ఎక్కువగా రైల్వే ఉద్యోగులతోను, వారి బంధువర్గంతోను కిటకిటలాడే పై తరగతుల్లో నల్లులుంటాయా! అని మనం ఆశ్చర్య పడక్కరలేదు ఏ మూడో తరగతి ప్రయాణీకుడో జనసమ్మర్దం వోర్చుకోలేక గాని, ఇతర్ల డబ్బు అవటం చేతకాని ఒక్కొక్కప్పుడు క్రింద తరగతి నుంచి టిక్కెట్టు మార్చుకుని వస్తాడు. అతనితో పాటు అతని బట్టలకున్న నల్లులు కూడా దిగుమతి అవుతాయి. ఇంతకు కథలో నల్లులవేట మానేద్దాము. అయ్య బాబోయి అని లేచిన శేషగిరి చెరో కాల్తో చెరో పెట్టా తన్నాడు. చెరో చేత్తో చెరో కాలు తడుముకున్నాడు. ఉన్నాయో వూడాయో చూసుకోడానికి. కాళ్లు ఉన్నట్టు, మూడు పెట్టెల్లోను ఒకటి లేనట్టు గుర్తించి—

“గొలుసెక్కడ” అని అరిచాడు.

“అవును ఏది ? ఏది ? బాబూని కాసేపు పట్టుకోండి చూస్తాను.”అని పిల్లాణ్ణి శేషగిరి కిచ్చి కాసేపు గాబరాపడి “అయ్యో నా మతి మరుపా పెట్టెలో పెట్టానండీ భద్రంగా” అంది శకుంతల.

“అబ్బ, ఎంతసేపూ నీ సొదే ! నీ గొలుసు మాట ఎవడడిగాడు. రైలాపాటి మూడు పెట్టెల్లోను రెండే ఉన్నాయి. మూడోది స్టేషనులో మర్చి పోయాము.” అన్నాడు.

“మూడెక్కడివండీ. మీరు సామాను ఎక్కువన్నారుకదా ! అని మీ బట్టలు నాలుగు తీసేసి బాబువన్నీ మీ పెట్టెలో సర్దేసాను.” అంది శాంతంగా.

“నీ పెట్టెలో సర్దుకోలేకపోయావ్” అన్నాడు కోపంగా.

“ఇది బాగుంది పండుగంతా నేనేం కట్టుకోవాలి, అన్నీ వాడి బట్టలే పెడితే” అంది గునుస్తూ.

“అదేమిటి నాయనా ఆడపిల్ల ఆ మాత్రం బట్టలు లేకుండా ఏం చేస్తుంది ?” అంది ఎదురుగా పరుచుకుని కూర్చున్న ముత్తైదువు.

శకుంతల్ని మింగేద్దామన్నంత కోపం వచ్చింది శేషగిరికి. పక్కన సారథి ఉన్నాడు. వెళ్లబోయేది అత్తవారి వూరు. అనువుకాని చోట అధికుల మనరాదు. అన్న నీతిసూత్రం వంట బట్టిన వాడవటం చేత శకుంతల్ని బదులు కోపాన్ని మింగేశాడు. మాట వరుసకి బాబుని చేతి కందించిన శకుంతల మళ్లీ అడిగి తీసుకోలేదు. వాడు చేతైనంత ఇబ్బంది పెడుతున్నాడు. కొంచెం దూరంగా సారథి కెదురుగ్గా కూర్చున్న రెండు జడల కళ్ల జోడు అమ్మాయి శేషగిరి బాధ చూసి నవ్వింది. బాగుండదు ఆడపిల ఏమన్నా అనుకుంటుంది తనుకూడా నవ్వకపోతే అని సారథి కూడా నవ్వాడు. శేషగిరి బాబూని శకుంతల చేతికివ్వబోయాడు. శకుంతల చూడలేదు.

శకుంతల ఇవన్నీ గమనించే స్థితిలో లేదు. ఆమె మనస్సు అప్పుడే వాళ్ల వూరు వెళ్ళిపోయింది. ఈ సారి పక్కింటి జానక్కి తను కొనుక్కున్న కొత్త చీర చూపించాలి. వాళ మద్రాసులో కూడా ఇల్లాంటిది దొరకదని అనిపించుకోవాలి. అయినా అది పండుక్కి వస్తుందో లేదో దాని మొగుడు ఒక తీరుబడి లేని ఆఫీసరు. “అత్తవారి వూరికి.” అంటే సెలవు దొరకని మానవుడు. ఈ సారి సీతమ్మపిన్ని గారింటికి వెళ్లినప్పుడు అమ్మా తనూ ఒకే రంగు చీర కట్టుకుని వెళ్లాలి. ఇద్దరికి ఏ రంగుంది చెప్మా ! కనకాంబరపు పట్టు చీరలున్నాయిగా అన్నయ్య పెళ్ళికి నాన్న కొన్నవి. వీలైతే ఉమతో కలిసి చిన్నప్పుడు ఆడుకున్న స్థలాలన్నీ చూడాలి. బాబు ఫరవాలేదు. అమ్మమ్మ దగ్గర ఉంటాడు. కాకపోయినా వాళ్ల నాన్నగారు ఇంటోనే ఉంటారుగా ఆయన అక్కడికి వెళ్తే అసలు ఇలు కదిలి బయటికి వెళరు బాబూ !

మన రైళ్లు, ఆంధ్రప్రదేశ్ వారి బస్సులు, శకుంతల మనస్సంత వేగంగా ఎల్లాగో గమ్యం చేరవు. అవి న్యాయంగా తీసుకోవాల్సిన టైముకు మరి కొంత కొసరు వేయించుకొని మెల్లిగా గమ్యం చేరాయి. బస్సు దిగి శేషగిరి ఇటూ అటూచూసి అక్కడ ఒక్కటే ఒక్కబండీ ఉండటం అదీ ఎడ్లది అవడం చూసి గతుక్కుమన్నాడు. “ఇక్కడ గుర్రపు బండీ అన్నాలేదు. ఈ కుడితింజను ఎన్నింటికి తీసుకు వెళ్తుందో ? రేపు తెల్లారే లోపల వెళ్తుందేమోలే” అన్నాడు సారథితో.

“కాసేపు ఆలోచిస్తూ కూర్చుంటే ఈ కుడితింజను కూడా దొరకదు. అప్పుడు కాఫీ ఇంజన్ను పని చెయ్యాల్సి వస్తుంది. రండి, రండి” అంటూ తొందర చేశాడు బావమరది.

“ఎక్కండి బాబు” అన్నాడు బండీవాడు సామాను సర్దేసి”

“ఎక్కకేం చేస్తాంలే” అని విసుక్కున్నాడు శేషగిరి.

“నడవ్వచ్చునండీ” అని అందించాడు సారథి చక్రం మీద కాలువేసి బండీ ముందరవేపు ఎక్కుతూ.

మెల్లిగా బండీ నడుస్తోంది. అసలే ఇండియాలో రోడ్లు. అందులో పల్లెటూరు మట్టి రోడ్డు. గతుకులకి వళ్లు హూనం అయిపోతుంటే శేషగిరి “ఏమోయి సారథీ . ఆ మధ్య రాముల వారు దండకారణ్యంలో తిరుగుతూ మీ వూరు వద్దామనుకుంటున్నారని తెలిసి ఆ నాటి మీ గ్రామ స్వపరిపాలకులు వేయించినట్టున్నారు ఈ రోడ్లు” అని కుతూహలంగా ప్రశ్నించాడు.

“అదేం మాటండీ, మొన్న మా బావగారు వస్తున్నారని మాట వరుసకి మా వూరి పెద్దలతో అంటే వూనుకుని అప్పటికప్పుడు వేయించారు.” అని సమాధానం ఇచ్చాడు సారథి. బండీ వాడు ఆ గుబురు మీసాల చాటున నవ్వాడని శేషగిరికి అనుమానం వేసింది.

ఎలా గైతేనేం మావగారి ఇల్లు చేరింది బండీ. బండీ ఆగగానే మావగారు బయటికి వచ్చి “వచ్చావుటోయి చాలా సంతోషం. ఒరేయి రాముడూ సామాను లోపల పెట్టు . ఏ రోయి వెధవా ! అప్పుడే ఎంత ఎదిగావురా. అమ్మాయి వంట్లో ఎలా ఉంటోంది ? ఆ మధ్య జ్వరం వచ్చిందని వ్రాసావు. ఏంవోయి ! శేషగిరి ! చిక్కిపోయి నట్టున్నావు. మీఉద్యోగమే అంతలే” అంటూ ఆహ్వానిస్తూనే పేరుపేరునా పలుకరించి ప్రశ్నించారు.

“ఆ బాగానే ఉన్నాను. ఏదో కొంచెం జలుబు, జ్వరం వచ్చిందంతే” అంది శకుంతల లోపలికి పోతూ.

“ఉద్యోగం ఏం చేసింది పాపం. అంతా మీ అమ్మాయి వంట చలువ” అని లోపల అనుకుని బయటకు నవ్వేసాడు.

రాత్రి భోజనాలయ్యాక పక్క చూపించి వెళ్ళిన శకుంతల మళ్లీ పొద్దున్న కాఫీ గ్లాసుతో

కనిపించింది. రాత్రంతా శకుంతల ఎప్పుడు వస్తుందా అని ఎదురు చూసిన శేషగిరి "ఏమండీ ఇక్కడో అభాగ్యుడు ఉన్నట్టు ఇప్పుడా తమరికి గుర్తుకు వచ్చింది" అన్నాడు కోపంగా.

"అదేమిటండీ మనవి రోజా చూసుకునే మోహాలే కదా. నిన్న రాత్రంతా మా అమ్మ నన్ను వదలందే. నన్ను చూసి ఏడాది అయిందా! మనవూరి విశేషాలు, మన బాలు అల్లరి ప్రతివాళ్ళకి విడివిడిగా వర్ణించే సరికి నా ప్రాణం పోయింది. మీకేం హాయిగా నిద్రపోయి ఉంటారు. అర్ధరాత్రి అమ్మకి మెలుకువ వస్తే నన్ను లేపింది ఎందుకో అనుకున్నాను. "ఏమే నా మనవడు నన్నెప్పుడైనా తలుచుకుంటాడా" అని అడిగింది. నీ మనవడి మాట తెలియదు కాని నీ అల్లుడు గారు మాత్రం రోజూ నీ ఆవడల్ని, నిన్నూ తలుచుకుంటూ ఉంటారు. అన్నాను." అని జవాబు యిచ్చింది శకుంతల.

"కొంపదీసి నిజంగా అన్నావేమిటి" అని అడిగాడు శేషగిరి అసలు విషయం మర్చిపోయి హడలి పోతూ.

"అనలేదులెండి. దానికేంగాని దొరగారు బెడ్ కాఫీ తీసుకుంటారా ? యింకా ముఖమైనా కడుక్కోలేదు."

"దొరగారు, మీ నాయనమ్మగారు. ఒకేసారి ముఖం కడుక్కున్నారు. దొరసానిగారు బారెడు పొద్దెక్కి లేస్తే ఏం తెలుస్తుంది." అని కాఫీ తీసుకున్నాడు.

మఱుపురాని ఉగాది

"సరేకాని తొందరగా రండి, తలంటే అది అయ్యాక ఉగాది పచ్చడి తినాలి." అంటూ కాఫీ గ్లాసు పుచ్చుకుని వెళ్ళిపోయింది.

అట్లా వెళ్ళిపోయి. మళ్ళీ భోజనాల దగ్గర కనిపించింది. ఏదో వడ్డించటానికి వచ్చి, 'ఏమిటి' అని అడిగాడు శేషగిరి.

"ఆవడలు" అనిచెప్పి నవ్వు ఆపుకుంటూ వద్దంటు ఉంటే వినకుండా మరోరెండు వడ్డించి వెళ్ళిపోయింది.

గట్టిగా కొప్పడుదామనుకున్నా, యిటుమావగారు, అటుపక్క బావమరిది, అల్లుడు ఎల్లా ఉన్నాయంటాడో అని వంటింటి గుమ్మానికి ఆనుకుని నిల్చున్న అత్తగారు కనిపించే సరికి ధైర్యం చెయ్యలేక పోయాడు.

"తాంబూలం యివ్వటానికి వచ్చిన శకుంతలతో మీ అమ్మగారు ఉక్కుముక్కల్లా ఆవడల్ని చెయ్యగలగటంలో ఉన్న రహస్యం ఏమిటో తెలుసుకో వచ్చా." అంటూ అమాయకంగా మొహం పెట్టి అడిగాడు.

"పెద్దవాళ్ల గురించి హాస్యాలు ఏమిటి." అంది ఉడుక్కుని.

"ఏయ్ పిల్లా. ఆటలో అరటిపండు. ఉడుక్కోడాలు లేవు." అన్నాడు.

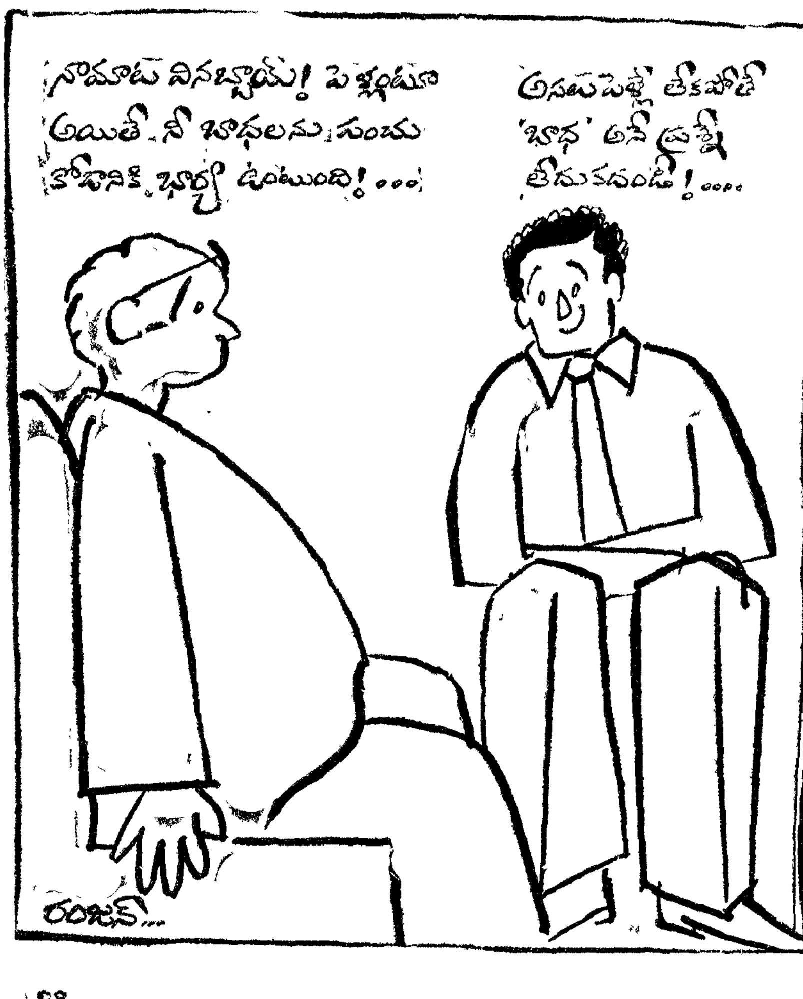

"అల్లా ఉడుక్కుని వెళిపోయిన శకుంతల సాయంత్రం కాఫీ టిఫిన్ పట్టుకుని ప్రశాంతంగా వచ్చింది. టిఫిన్ తీసుకుంటూ ఉంటే పక్కన కూర్చుని సాయంత్రం ఏం చేద్దామనుకుంటున్నారండీ ?" అని అడిగింది.

"ఏం చెయ్యమంటావు ?"

"ఎందుకండీ అంతవిసురు. మీరు, మా తమ్ముడు అలా షికారు వెళ్లిరండి. నేనూ, అమ్మ అల్లా సీతమ్మ పిన్ని గారింటికి వెళ్ళి వస్తాము. రాత్రేమో పాండవోద్యోగ విజయాలు నాటకం ఉంది అందరం వెళ్దాము."

"అల్లాగే మీ పిన్నిగారింటికి వెళ్ళిరా. తరువాత చూదాం."

పర్మిషన్ తీసుకుని శకుంతల వెళ్ళిపోయింది. వెళ్ళేది ఒక్కతీ వెళ్ళక పిన్నిగారికి చూపించటం కోసం బాబుగాడ్ని తీసుకుని మరీ వెళ్ళింది. తనకి ఊళ్ళో తోచేది ఎల్లా! సాయంత్రం ఇంకా యింట్లో సారథి ఉంటాడా! ఎక్కడో రొమాంటిక్ కార్నరులో బీట్‌కాసి ఉంటాడు. మావగారితో మాట్లాడదామా అంటే ఎన్నోపంట ఏ భూమి మీద ఎంత వస్తుందో ఆ విషయం పైనగాని, దైవభక్తి లేక ప్రస్తుతం ప్రపంచం ఎల్లా చెడి పోతుందో ఆ విషయం పైనగాని ఉపన్యాసం యిస్తారు. ఇంట్లో రేడియో అన్నా లేదు. చేసేది లేక ఒక్కడూ బయల్దేరాడు. ముక్కూ మొహం తెలియని వాళ్ళు కనపడి "నువ్వు ఫలానా వారి అల్లుడివి కదోయ్! ఏం చేస్తున్నావు ? ఎంతమంది పిల్లలు" అంటూ నిలదీయటం మొదలు పెట్టారు. ఇక్కడ ఫలానా వారి అల్లుడు, ఫలానా శకుంతల మొగుడు అనేగాని తన వ్యక్తిత్వానికి విలువ లేదు. అందుకని తొందరగా తిరుగు ముఖం పట్టాడు.

రాత్రి భోజనం తరువాత శకుంతల వచ్చి "నాటకాని వెళ్దాం తయారవండి" అంది శేషగిరితో.

"మీరు కావాలంటే వెళ్ళండి నేను రాను నాకు జలుబు చేస్తుంది" అన్నాడు ఎక్కిరిస్తూ.

"ఇందాక వస్తానన్నారు"

"వస్తాననలేదు. చూస్తానన్నాను. బాబుని వదిలేసి కావాలంటే నువ్వు వెళ్ళు"

"ఏమోయ్ అమ్మాయి వస్తున్నావా ?" అని అత్తగారి ప్రశ్న.

"రావోయి శేషగిరి అసలే తోచడం లేదనుకుంటున్నావు" అన్నారు మావగారు.

"అబ్బే నేను రానండీ నాకు నిదర వస్తోంది" అన్నాడు ప్రయత్నంచేసి ఆవులిస్తూ శేషగిరి.

"మంచి నాటకం భారత భాగం. ఏంటే భారతం వినాలన్నారు. రాకపోడమేమిటోయి" అన్నారు మావగారు, ఆయన సినిమాలో దేవుడు కనిపిస్తే లేచి నిలబడి చేతులు జోడిస్తాడు, సాష్టాంగ పడే చోటు ఉండదు కనుక.

"నేనూ రానమ్మా" అంది శకుంతల. అందుకని వీళ్లను వదిలి మిగిలిన వాళ్ళు వెళ్ళారు. వెళ్ళిన వాళ్లల్లా గంటలో తిరి వచ్చారు. ఎందుకనో అని చూస్తే అత్తగారు అవసోపాలు పడుతున్నారు. నాటకంలో కాసేపు బాగానే ఉన్నారుట. తరువాత ఉన్నట్టుండీ కడుపు నొప్పి

౭౬వ పేజీ చూడండి

మొదట్లో కాసేపటికి భరించలేనంత అయితే ఆవిడని ఇంటికి తీసుకువచ్చారు. "డాక్టర్ని పిలవనా అని అడిగితే" "ఈ బాగ్యానికి డాక్టరెందు" కని అర్ధరాత్రివరకూ అవస్థపడి నిద్ర పోయారు.

ఆ హడావిడిలో శేషగిరి తలుపు గడియ పెట్టకుండా నిద్రపోయాడు. పొద్దున్న లేచేసరికి రిస్టువాచీ, పరుసు ఎవరో ముచ్చటపడి శేషగిరితో చెప్పకుండా రాత్రికి రాత్రే పట్టుకు పోయినట్టు తెలిసింది. శేషగిరికి దొంగని చూస్తే జాలి వేసింది. శకుంతల శేషగిరికి ఎంతడబ్బు అవసరము అనుకుంటుందో అంతకు మించి పరుసులో పెయ్యదు. కనుక ఒకటో రెండో రూపాయలుకి మించి ఉండదు డబ్బు. ఇంక ఆ రిస్టువాచీ రెండు రోజుల్లో రిజిష్టరు పోస్టులో దొంగ తిరిగి పంపించినా తను ఆశ్చర్య పడడు. అందుకని పాపం ఈ చౌర్యంలో శ్రమే తప్పించి ఫలితం ఉండదు. శేషగిరి తృప్తిగా మనస్సులో నవ్వుకుని బయటికి బావుండదని "నిక్షేపంలాంటి వాచీ ఎనిమిదేళ్ళబట్టీ వాడుతున్నాను." అని ఇద్దైపోయాడు.

"నాటకమా ఏ ముచ్చటా ! నాకే కడుపు నొప్పి విన్నవే రావాలా ! నా వల్ల ఖంగారులో

మఋహరానిఉగాది

28వ పేజీ తరువాయి

ఆయన తలుపు వేసుకోవడం మర్చిపోయి ఉంటారు. అర్ధరాత్రి వరుకు హంగామా చేస్తే నిద్ర ముంచుకురాదూ ! ఆయన రాక రాక వస్తే నిక్షేపం లాంటి వాచీ పోయింది. ఇంక ఆయన బతిమాలినా వస్తారా ! వెధవ ఆవడలు ! వాటివల్లే నాకీ నొప్పి వచ్చింది. ఇంక అవి నేను చేస్తే ఒట్టు" అని అత్తగారు హడావిడి చెయ్యడం శ్రవణానందంగా వినిపించింది శేషగిరికి.

రిస్టు వాచీ పోయినందుకు అత్తగారు ఒట్టు పెట్టుకున్నందుకు ఎంతో ఆనందించినా శాయశక్తులా విచారం నటిస్తూనే కూర్చున్నాడు. ఇంతలో మావగారు పూళ్ళో పని చూసుకోడానికి వెళ్లిన వారు వచ్చి శకుంతల్ని పిలిచి "అమ్మాయి ! ఎవరో బాకీ ఉన్నవాళ్ళు ఇప్పుడే బజార్లో కనిపించి ఇవ్వాల్సిన డబ్బు ఇచ్చారు. ఎన్నాళ్ళబట్టో అనుకుంటున్నాను. ఈ డబ్బు పెట్టి మీ ఆయన్ను వాచీ కొనుక్కోమన్నానని చెప్పి ఇయ్యి. నేను ఇస్తే పుచ్చుకోడు అసలే మొహమాటస్తుడు." అన్నారు. అది పక్క గదిలోంచి విన్న శేషగిరి ఆనందంతో మరో పది సౌనుల బరువు పెరిగాడు.

ఇంతలో సారథి దుమారంలా వచ్చి "మన రెండిళ్ళవతల ఉన్న వీరయ్య చౌదరి కొత్త సంవత్సరంలో కొత్త వ్యాపారం మొదలు పెడతాడట. ఓ పది సైకిల్ రిక్షాలు కొని అద్దెకిస్తాడు. మన బావగారికి ఒంటెద్దుబండి బాధ తప్పిపోయింది అక్కయ్యోయ్." అంటూ ప్రకటించాడు.

శేషగిరికి ఆనందంతో వూపిరాడలేదు. అంత సులభంగా అతని బాధలన్నీ కొత్త సంవత్సరములో కొట్టుకు పోయాయి. శేషగిరికి మరి కొత్త సంవత్సరము అతి బ్రహ్మాండంగా మొదలైంది.

శేషగిరి కొత్త వాచీ పని చేస్తుందా ? అత్తగారు మనసు మార్చుకునే అవకాశం లేదా ? వీరయ్య చౌదరికి పెట్టుబడి సమకూడిందా ? అన్న అనుమానం మీకు కలగవచ్చు.

జవాబులు : చేస్తుంది, ఇప్పుడప్పుడే లేదు, సమకూడింది.

. . . . అందుకని

చదువుల్రావు

వి. వి. సత్యమూర్తి